

Arrest

nr. 112 781 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 1 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MICHELSSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn.

Op 4 december 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen.

Op 11 april 2013 nam de burgemeester van de gemeente Ravels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd op 15 april 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 1 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 04.12.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980). Zij legde ter staving van die aanvraag een werkgeversattest, loonfiches en een bewijs van ziekteverzekering voor. Op 18.03.2013 verklaarde betrokkene dat zij geen inkomsten meer had en werkzoekende was. Haar aanvraag werd bijgevolg gewijzigd naar werkzoekende (art. 40 §4, f lid, 2° - wet 15.12.1980) en er werd, wegens onvolledigheid van het dossier, een bijlage 20 zonder bevel genomen door de gemeente. Deze beslissing werd op 11.04.2013 betekend aan betrokkene.

Nadien legde zij volgende documenten voor ter staving van haar aanvraag als werkzoekende: een diploma en de resultaten van examens, een trajectovereenkomst, sollicitatiebewijzen en het bewijs van toekenning van de werkloosheidsuitkering.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de vdab of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij gesolliciteerd heeft voor diverse vacatures. Betrokkene ontvangt werkloosheidsuitkering, maar het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft geen recht op het verkrijgen van de verklaring van inschrijving. Zij dient nog steeds aan te tonen een reële kans te maken op tewerkstelling.

Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Uit het dossier blijkt echter dat betrokkene enkel solliciteerde voor vacatures in Nederland, nl. in Eindhoven, Breda, Tilburg en Amsterdam. Het spreekt voor zich dat deze sollicitaties niet gericht zijn op tewerkstelling in België en dus de reële kansen van betrokkene op tewerkstelling in België niet positief kunnen beïnvloeden. Betrokkene is kennelijk niet op zoek naar tewerkstelling in België maar in Nederland. Bovendien hebben deze sollicitaties niet tot een aanwerving geleid.

Betrokkene legt naast de sollicitatiebewijzen ook nog bewijs voor van haar diploma van pedagogisch medewerker. Het betreft hier geen diploma van een knelpuntberoep dus dit bewijs kunnen we ook niet weerhouden als bewijs van reële kans op tewerkstelling. Verder legt zij ook nog bewijs voor van de trajectovereenkomst tussen betrokkene, de vdab en Randstad. Ondanks deze trajectbegeleiding is betrokkene er niet in geslaagd om ook maar een dag tewerkstelling te bekomen. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling.

Betrokkene was eerder tewerkgesteld in Nederland en heeft ook nu uitsluitend gesolliciteerd voor vacatures van Nederlandse bedrijven of instellingen. Nergens in het dossier is bijgevolg een reden terug te vinden waarom betrokkene verblijfsrecht in België zou nodig hebben.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar vierde middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij licht het vierde middel toe als volgt:

Afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht;

1.

Doordat de bestreden beslissing onvoldoende met redenen is omkleed.

1.1

Dat de Raad deze motiveringsplicht in het kader van huidige procedure kan beoordelen in deze zin dat de Raad in de uitoefening van het wettelijk toezicht kan nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dat gelet op voorgaande gegevens, dient te worden vastgesteld dat verwerende partij wel degelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen; Dat verwerende partij een beslissing nam zonder over alle feitelijke gegevens (navolgende sollicitaties) te beschikken en zelfs niet de minste moeite deed deze te bekomen;

Dat verwerende partij also foutief uitgaat van het door haar beweerde feitelijke gegeven als zou verzoekster enkel werk zoeken in Nederland; Dat uit de stukken waarover verweerster beschikte het tegendeel immers bleek; Dat de trajectovereenkomst tussen verzoekster, VDAB en Randstad (stuk 9) - waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen - op zich al tegenspreekt dat verzoekster kennelijk niet op zoek is naar tewerkstelling in België.

Dat dit ronduit een tegenstrijdigheid uitmaakt in de motivering van de bestreden beslissing waardoor deze motivering geenszins afdoende is;

Dat de trajectovereenkomst tussen verzoekster, VDAB en Randstad verder uitdrukkelijk vermeldt "Solliciteert vnl in Tilburg en Eindhoven, maar staat open voor jobs in België. Heeft eigen wagen en heeft geen problemen met zich te verplaatsen: graag opvolging ifv sollicitaties en ondersteuning in vacatures." (eigen onderlijning)

Dat het daarenboven geheel in strijd is met de realiteit dat verzoekster kennelijk niet op zoek is naar tewerkstelling in Nederland nu verzoekster talloze bewijzen bijbrengt van sollicitaties in België (stuk 9-27);

Dat verwerende partij de voorliggende feitelijke gegevens aldus geenszins correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit is gekomen.

1.2

Dat verder in de bestreden beslissing wordt gesteld "nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken".

Dat ook wat dit deel van de motivering betreft verwerende partij kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen;

Dat het vereiste stellen van een "succesvol afgeronde sollicitatieprocedure" een bijkomende en onredelijke voorwaarde toevoegt aan de voorwaarden om als 'werkzoekende' te worden erkend;

Dat het dossier talloze bewijsstukken bevatte (waarnaar overigens wordt verwezen in de bestreden beslissing) die duiden op een reële kans op tewerkstelling;

Dat deze allen echter worden afgedaan door verweerster met de vermelding dat geen bewijs zou voorliggen van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure;

Dat verzoekster echter slechts sedert 1 april 2013 werkloos is en met dit gegeven geen rekening wordt gehouden;

Dat gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde en niet gefundeerde motieven het dan ook als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster niet aantoonbaar een reële kans op tewerkstelling te hebben;"

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, *in casu* artikel 40, § 4, 1° lid, 2° van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

Artikel 50, § 2, 3° vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

1° werknemer: [...];

2° zelfstandige:[...];

3° werkzoekende:

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;

4° [...]

5° [...]

6° [...]

7° [...]"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder aanneemt dat verzoekster heeft voldaan aan de eerste vereiste van artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit, met name dat verzoekster ingeschreven is bij de VDAB en sollicitatiebrieven voorlegt. Voor deze eerste voorwaarde heeft verweerder dus de sollicitatiebrieven met betrekking tot vacatures in Nederland aanvaard. Verweerder vervolgt echter nadien dat verzoekster geen kans maakt op een reële tewerkstelling. Hij motiveert dit door er enerzijds op te wijzen dat verzoekster enkel solliciteerde voor vacatures in Nederland, hetgeen de tewerkstelling in België niet positief kan beïnvloeden. Maar anderzijds vervolgt hij *"Bovendien hebben deze sollicitaties niet tot een aanwerving geleid."* En bijkomend met betrekking tot de trajectovereenkomst met de Belgische VDAB en Randstad *"Ondanks deze trajectbegeleiding is betrokkene er niet in geslaagd om ook maar één dag tewerkstelling te bekomen. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken."* De Raad meent dat verweerder warm en koud blaast, daar hij enerzijds de sollicitatiebrieven aanneemt voor het voldaan zijn van de eerste voorwaarde, vervolgens lijkt te zeggen dat hij geen rekening wenst te houden met de sollicitaties in Nederland, maar tegelijk ook aanvoert dat deze niet tot een aanwerving hebben geleid.

Daargelaten de vraag of hieruit een tegenstrijdige motivering moet afgeleid worden, meent de Raad dat het voor verweerder doorslaggevend is dat de sollicitaties die verzoekster heeft voorgelegd niet tot een aanwerving hebben geleid en dat ook de trajectbegeleiding met de VDAB en Randstad niet tot een concrete tewerkstelling van ook maar één dag hebben geleid omdat nergens in het dossier enige informatie terug te vinden is betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever.

Verzoekster voert in haar vierde middel hier tegen in dat het dossier talloze bewijsstukken bevatte (waarnaar overigens wordt verwezen in de bestreden beslissing) die duiden op een reële kans op tewerkstelling en dat deze allen echter worden afgedaan door verweester met de vermelding dat geen bewijs zou voorliggen van een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure terwijl verzoekster echter slechts sedert 1 april 2013 werkloos is en met dit gegeven geen rekening wordt gehouden.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zelf op 18 maart 2013 zou verklaard hebben dat zij geen inkomsten meer had en werkzoekende was, hetgeen de aanleiding had gegeven tot het afgeven van een bijlage 20 zonder bevel daar zij niet langer over inkomsten uit het buitenland beschikte maar wel een aanvraag als werkzoekende kon indienen. De bestreden beslissing *in casu* dateert van 1 juli 2013. Verzoekster heeft aan verweerder voor de tijdspanne van drie maanden en een halve maand tussen het einde van haar laatste arbeidsovereenkomst en de bestreden beslissing niet alleen tal van sollicitatiebewijzen voorgelegd, maar tevens ook de antwoorden op al haar sollicitaties van tal van kinderdagverblijven. Zo blijkt uit het administratief dossier dat zij voorlegt: antwoord van kinderdagverblijf "NulVier" van 12 maart 2013, antwoord van kindercentrum Belle Fleur van 14 maart 2013, antwoord van kinderdagverblijf "Bloem Berda" van 17 maart 2013, antwoord van de kinderopvanggroep van 18 maart 2013, antwoord van "Prokino" van 5 april 2013, antwoord van "surplusgroep" van 8 april 2013, overeenkomst tot trajectbegeleiding met de VDAB en Randstad van 17 april 2013 waarin staat *"solliciteert voornamelijk in Tilburg en Eindhoven, maar staat open voor jobs in België, heeft eigen wagen en heeft geen problemen met zich te verplaatsen"* en een antwoord van "the kid company" van 21 april 2013.

De rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de termijn waarin iemand werkzoekend mag zijn teneinde van een reële kans op tewerkstelling te spreken, is in deze richtinggevend. In de zaak Antonissen (HvJ 26 februari 1991, C-292/89, The Queen en Immigration Appeal Tribunal, ex parte: G.D. Antonissen) stelde het Hof dat een wettelijke regeling van een Lid-Staat een onderdaan van een andere

Lid-Staat kan dwingen die Staat weer te verlaten indien hij na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden. Deze rechtspraak werd bijkomend bevestigd in het arrest HvJ 23 maart 2004, C-138/02, Brian Francis Collins en Secretary of State for Work and Pensions waar het Hof antwoordde op een prejudiciële vraag: *“Bij het ontbreken van een communautaire bepaling die een termijn stelt voor het verblijf van gemeenschapsonderdanen die werk zoeken, mogen de lidstaten te dien einde een redelijke termijn vaststellen. Wanneer de belanghebbende evenwel na afloop van die termijn aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft een betrekking te vinden, mag hij niet worden gedwongen de lidstaat van ontvangst te verlaten.”*

In casu was verzoekster nog maar drie en een halve maand werkloos en blijkt uit de tijdig aan verweerder voorgelegde stukken dat verzoekster zeer intensief op zoek is gegaan naar werk. Verzoekster moet dan ook in haar argumentatie gevolgd worden dat verweerder niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster nog maar enkele maanden op zoek was naar werk voor hij de bestreden beslissing nam.

In de nota gaat verweerder niet in op het argument van verzoekster dat zij nog maar drie maanden werkzoekend was voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad meent dan ook dat verweerder op grond van de feitelijke gegevens, niet op redelijke wijze motiveert of tot haar besluit komt dat verzoekster geen reële kans maakt op tewerkstelling. Niets sloot bovendien uit dat verzoekster, gezien haar trajectbegeleiding bij de VDAB werk in België kon vinden voor het verstrijken van de redelijke termijn.

De materiële motiveringsplicht is in de aangegeven mate geschonden.

Het vierde middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 1 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU